

بررسی ساختارهای نهادی موثر در پذیرش استانداردهای بین‌المللی حسابداری

ریشه‌های تاسیس کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری

در زمان جنگ جهانی دوم، هر کشور اصول پذیرفته‌شده حسابداری خاص خودش را داشت. در سال ۱۹۵۰ دوره‌ای از رشد سریع تجارت بین‌المللی و سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی شروع شد و شرکت‌ها شروع به گسترش درآمد‌هایشان در آن سوی مرزهای خود کردند. رهبران حرفه حسابداری، «بین‌المللی شدن» را به عنوان یک چالش جدید در نظر گرفتند. انجمن حسابداران رسمی آمریکا (AICPA) میزبان هشتمین کنگره بین‌المللی حسابداری در سپتامبر ۱۹۶۲ بود که موضوع آن حسابداری و حسابرسی در اقتصاد جهان بود. کمتر از دو سال بعد، انجمن حسابداران رسمی آمریکا، حسابداری حرفه‌ای را در ۲۵ کشور منتشر کرد که نخستین کتاب مهم درباره بررسی حسابداری و حسابرسی و استانداردهای حرفه‌ای در جهان بود.

هنری بنسون که ریاست انجمن حسابداران خبره در انگلیس و ویلز (ICAEW) را در سال‌های ۱۹۶۷-۱۹۶۶ به عهده داشت، عهده‌دار حرکت و جنبشی در جهت عملیات حسابداری شد. او در سال ۱۹۶۶ به ترغیب انجمن حسابداران رسمی آمریکا، انجمن حسابداران خبره کانادا (CICA)، انجمن حسابداران خبره اسکاتلند و انجمن حسابداران خبره ایرلند برای پیوستن به انجمن حسابداران خبره انگلستان و ویلز، برای تشکیل گروه مطالعه بین‌المللی حسابداری (AISG) پرداخت.

در سال ۱۹۷۳ به دنبال مکاتبات و ملاقات‌های بعدی با رهبران هیئت‌های حسابداری از اطراف جهان، بنسون تاسیس کمیته استانداردهای بین‌المللی

کشورهای مختلف از استانداردهای حسابداری مختلفی استفاده می‌کنند، بنابراین مقایسه موقعیت‌های سرمایه‌گذاری در کشورهای مختلف، هزینه‌بر و مشکل است. به علاوه، سرعت بالای جهانی شدن و افزایش وابستگی به بازارهای جهانی، باعث افزوده شدن فشار و درخواست برای هماهنگ‌سازی چارچوب‌های گزارشگری مالی و استانداردهای حسابداری در سراسر جهان شده است.

فرایند همگرایی بین‌المللی به سوی استانداردهای جهانی در سال ۱۹۷۳ آغاز شد. ۱۶ حسابدار حرفه‌ای از استرالیا، کانادا، فرانسه، آلمان، ژاپن، مکزیک، هلند، بریتانیا و ایالات متحده آمریکا برای تشکیل کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB) موافقت کردند. کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری در سال ۲۰۰۱ به هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB) تبدیل شد. IASB استانداردهای جهانی و تفسیرهای مربوط را ایجاد کرد که در مجموع به نام استانداردهای گزارشگری مالی بین‌المللی (IFRS) شناخته شده‌اند.

در آغاز سال ۲۰۰۵، چشم‌انداز گزارشگری مالی شرکت به طور عمده‌ای تغییر یافته است. شمار بی‌سابقه‌ای از کشورها و بنگاه‌های مالی از سراسر دنیا استانداردهای گزارشگری مالی بین‌المللی را به عنوان پایه و اساس تهیه صورت‌های مالی پذیرفته‌اند (سازمان ملل متحد، ۲۰۰۸). در این مقاله، ساختارهای نهادی موثر در پذیرش استانداردهای بین‌المللی به ترتیب تاریخی مورد بررسی قرار گرفته‌اند.

دکتر علی رحمانی
دانشیار دانشگاه الزهراء (س)
صدیقه دوستیان
دانشجوی دکتری دانشگاه
الزهراء (س) و هیئت علمی
دانشگاه بجنورد

حسابداری را رهبری کرد. انگیزه او ترویج هماهنگ‌سازی بین‌المللی استانداردهای حسابداری، برای کاستن تفاوت‌ها در عملیات حسابداری در بین کشورها بود (زف، ۲۰۱۲).

حمایت تعجب بر انگیز

از طرف کمیسیون بورس و اوراق بهادار (SEC)

در سال ۱۹۷۵ کمیسیون بورس و اوراق بهادار در پی توسعه بین‌المللی حسابداری، منافع بزرگی به دست آورد و به جهت تلاشش در گروه مطالعه بین‌الملل حسابداری، مورد تشویق قرار گرفت. در ماه می سال ۱۹۷۲ رییس کمیسیون بورس و اوراق بهادار، ویلیام جی کازی گفت: «شاید گروه مطالعه بین‌الملل حسابداری یک شروع باشد و در عمل دستیابی به برخی سطوح قابل پذیرش از یکنواختی حسابداری در سطح بین‌المللی دشوار است.» یک ماه بعد، جان سی بورتون به عنوان رییس حسابداری کمیسیون بورس و اوراق بهادار، منصوب شد. در دسامبر ۱۹۷۳ چند ماه بعد از اینکه کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری عملیات خود را شروع کرد. بورتون با انجمن حسابداران رسمی آمریکا و گروه‌های متفاوت حسابداری بین‌المللی برای رفع اختلافات مهم گزارش‌های مالی در جهان همکاری داشته است.

کمیسیون بورس و اوراق بهادار در یک اقدام غیرمنتظره یک رای موافق به کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری داد. در دسامبر ۱۹۷۴، کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری، پیش نویس استاندارد شماره ۳ مرتبط به صورت‌های مالی تلفیقی را منتشر کرد. این طرح پیشنهادی که بر ضد اصول پذیرفته شده حسابداری آمریکا بود، برخی شرکت‌های فرعی را از تلفیق مستثنی می‌کرد. بورتون، رویکرد کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری را ترجیح داد و در ۱۰ ژوئن ۱۹۷۵ از طرف کمیسیون دلایل خود را به انجمن حسابداران رسمی آمریکا بیان کرد.

در سال ۱۹۹۶، SEC تصمیم گرفت نخستین اعلامیه عمومی‌اش را درباره نشانه‌هایی که استانداردهای IASC باید داشته باشند را برای قابل پذیرش بودن آنها برای تهیه صورت‌های مالی در سطح فرامرزی، منتشر کرد. در این اعلامیه، SEC بیان می‌کند که سه عنصر اصلی باید در استانداردها منعکس شود:

۱. استانداردها باید شامل یک مجموعه اصلی از اعلامیه‌های حسابداری باشد که یک اصل پذیرفته شده و کاملی از حسابداری را پایه‌ریزی کند.
 ۲. استانداردها باید کیفیت بالایی داشته باشند و باید در شفافیت و قابلیت مقایسه اثر بخش باشند. همچنین افشای کامل را فراهم آورند.
 ۳. استانداردها باید به صورت دقیق تفسیر و به کار برده شوند.
- برای نخستین بار بود که واژه «با کیفیت بالا» در مباحث استانداردها و روند تنظیم آنها به کار برده می‌شد. واژه‌ای که به طور وسیع، بعد از آن به کار برده شد. هدف SEC شناخت ویژگی‌های کلی بود که سازمان بین‌المللی کمیسیون‌های اوراق بهادار (IOSCO) هنگام ارزیابی از استانداردهای اصلی IASC باید مورد توجه قرار دهند.

در سال ۱۹۹۷ به دستور کنگره، SEC یک گزارش به کنگره برای پیشرفت در توسعه استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IAS) تحویل داد (زف، ۲۰۱۲).

فدراسیون بین‌المللی حسابداران (IFAC)

فدراسیون بین‌المللی حسابداران در تاریخ هفتم اکتبر ۱۹۷۷ در یازدهمین کنگره جهانی حسابداران در مونیخ آلمان تاسیس شد. IFAC شامل ۱۷۹ عضو و سازمان‌های وابسته در ۱۳۰ کشور است و نمایندگی بیش از ۲/۵ میلیون حسابدار را بر عهده دارد (www.ifac.org).

در دو فرصت، طی سال ۱۹۸۰ تلاش کرد که IASC را از طریق ادغام تحت جناح خود درآورد، اما IASC به طور موفقیت‌آمیزی هر دو تلاش را به منظور مستقل ماندن دفع کرد (زف، ۲۰۱۲). IFAC همچنین از IASB در زمینه تدوین استانداردهای حسابداری حمایت می‌کند.

آنگتاده (UNCTAD)

از دهه ۱۹۷۰، نیاز به یک سری استانداردهای گزارشگری مالی جهانی با کیفیت بالا برای گزارشگری، آشکار بود. وجود یک مقیاس جهانی، مقایسه مستقیم گزارش‌های مالی شرکت را در حوزه‌های قضای مختلف امکان‌پذیر می‌سازد.

با افزایش شمار کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال

تحول که فرایند اجرای IFRS را آغاز کرده‌اند، نیاز برای به اشتراک گذاشتن تجربیات و درس‌های فراگرفته شده نیز افزایش یافته است.

برای بیش از سه دهه، سازمان ملل متحد تلاش‌های بسیاری با هدف ترقی گزارشگری یکپارچه قابل اعتماد و قابل مقایسه کرده است. در سال ۱۹۷۳، دبیرکل سازمان ملل متحد گروهی از افراد برجسته را گرد هم آورد که پیشنهاد کردند یک سیستم قابل مقایسه جهانی از حسابداری و گزارشگری استاندارد شده، ایجاد شود. بعد از انجام بررسی‌ها روی این مسئله، شورای اجتماعی اقتصادی سازمان ملل متحد، گروه کارشناسان استانداردهای بین‌المللی حسابداری و گزارشگری (ISAR) را در اکتبر ۱۹۸۲ از طریق قطعنامه ۶۷/۱۹۸۲ تاسیس کرد.

UNCTAD از طریق ISAR که تنها گروه در سطح

بین‌المللی مربوط به حسابداری و گزارشگری یکپارچه است، به مناقشه بین‌المللی درباره هماهنگ‌سازی نیازمندی‌های حسابداری، کمک می‌کند. هم چنین با دیدی به تسهیل درک مشکلات اجرایی که کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال تحول به آن دچار هستند، UNCTAD به این کشورها در شناسایی و اجرای تمرینات شناخته شده بین‌المللی، کمک می‌کند.

در دهمین کنفرانس UNCTAD در بانکوک، دولت‌های عضو تقاضا کردند که سازمان «از طریق تشویق به استفاده از استانداردهای شناخته شده بین‌المللی حسابداری، گزارشگری، حسابرسی و نظارت شرکتی بیشتر، قول افزایش شفافیت بدهد» (بخش ۱۲۲ طرح عملیات بانکوک). در کنفرانس یازدهم در سائوپائولو، دولت‌های عضو طرح عملیات بانکوک را تصدیق کردند و تقاضا کردند که «UNCTAD به جمع‌آوری اطلاعات در مورد بهترین رویه عملیات برای ایجاد انگیزه در توسعه موسسات اقتصادی و شناسایی راه‌ها و روش‌های رسیدن موسسه به خصوص در کشورهای در حال توسعه، به استانداردهای بین‌المللی شامل استانداردهای حسابداری بپردازد» (بخش ۵۵ توافق سائوپائولو). در کنفرانس اداری دوازدهم UNCTAD که در آکرا در آوریل ۲۰۰۸ تشکیل شد، دولت‌های عضو از UNCTAD و ISAR تقاضا کردند که به کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال تحول در ساخت ظرفیت و مؤسسات

برای بیش از سه دهه، سازمان ملل متحد تلاش‌های بسیاری با هدف ترقی گزارشگری یکپارچه قابل اعتماد و قابل مقایسه کرده است. در سال ۱۹۷۳، دبیرکل سازمان ملل متحد گروهی از افراد برجسته را گرد هم آورد که پیشنهاد کردند یک سیستم قابل مقایسه جهانی از حسابداری و گزارشگری استاندارد شده، ایجاد شود

افزایش یافت. از سال ۱۹۸۷، SEC به همراه IOSCO تاثیرگذارتر بود. در سال ۱۹۸۷، وقتی که رهبران IASC با کاهش تاثیر در توسعه جهانی مواجه شدند، IOSCO با یک پیشنهاد وسوسه انگیز به IASC نزدیک شد، به طوری که اگر هیئت بهبود قابل توجهی در استانداردها ایجاد کند، IOSCO می‌تواند کاربرد استانداردها را به وسیله اعضای تنظیم‌کننده‌اش، مجاز کند.

IASC یک کمیته هدایت و نظارت برای بهبود به ریاست پاول جی چری ایجاد کرد تا پیشنهاد تجدیدنظر در ۱۰ استاندارد با هدف رضایت IOSCO مورد بررسی قرار گیرد. در اواخر سال ۱۹۹۳، ۱۰ استاندارد تجدید نظر شده به IOSCO برای رسیدگی ارائه شد.

IOSCO بیش از ۱۰ استاندارد را برای پذیرش آماده کرد، اما خواستار بهبود بیشتر در دیگر استانداردها بود و تمایل داشت که استانداردهایی در مورد گزارشگری میان دوره‌ای، دارایی‌های نامشهود، سود هر سهم، منافع کارمندان، ابزارهای مالی و تشخیص موضوعات برای عملیات نامستمر ایجاد شود. IASC با IOSCO جهت تهیه مجموعه‌ای متشکل از ۲۴ استاندارد مهم و اصلی به توافق رسید که در سال ۱۹۹۹ به طور مناسب کامل شده و بهبود یافته بود (زف، ۲۰۱۲).

گروه ۴+۱ (۱+GF)

در سال‌های ۱۹۹۴-۱۹۹۳، چهار تدوین‌کننده استاندارد آمریکایی انگلیسی تبار از انگلیس، آمریکا، کانادا و استرالیا جلسات سه ماهه‌ای را با کارکنانشان به منظور شکل دادن به افکارشان در مورد موضوعات مورد انتظارشان که قبل از IASC عرضه شود، تشکیل دادند. گروه به عنوان گروه ۴+۱ شناخته شد. معمولاً دبیرکل IASC به عنوان ناظر در آن شرکت می‌کرد. چهار تدوین‌کننده استاندارد چارچوب ادراکی و فرهنگی حسابداری مشابهی داشتند و برای آنها تغییر دادن دیدگاه‌ها بین خودشان راحت‌تر بود تا در جلسات هیئت IASC با نمایندگانی از کشورهایی که گرایش‌های تاریخی حسابداری متفاوت داشتند. از ۱۹۹۴ تا ۲۰۰۰، گروه ۴+۱، ۱۲ مقاله درباره موضوعاتی که مورد بحث بود منتشر کرد: ذخایر احتیاطی حسابداری، قوانین ترکیبات تجاری، اجاره‌ها و پرداخت مربوط به سود سهام.

در سال ۱۹۹۶، تدوین‌کننده استانداردهای نیوزلند به عنوان پنجمین عضو به گروه ۴+۱ پیوست. نگرانی هیئت IASC این بود که گروه ۴+۱ توسط تدوین‌کنندگان استانداردهای کشورهای انگلیسی‌زبان تلاشی برای هدایت کردن بررسی‌های IASC به سمت راه‌حل‌های خود است و ممکن است جوی

لازم برای اجرای استانداردها و اصول بین‌المللی حسابداری و گزارشگری کمک کند.

در اکتبر ۲۰۰۴ در بیست و یکمین بخش ISAR، دامنه بین‌المللی چالش تغییر به IFRS شناخته و پیشنهاد شد که این موضوع در صورت جلسه بخش بیست و دوم قرار بگیرد. بنابراین در جلسه بیست و دوم ISAR، درباره این موضوع بحث شد.

در جلسه بیست و دوم بر نیاز به مرور چالش‌های عملکردی در اجرای IFRS توافق شد. همچنین درباره راه‌های مقابله با این چالش‌ها، از جمله بررسی موردی کشورها بحث شد.

بنابراین دبیرخانه UNCTAD، بررسی‌های موردی از کشورهای برزیل، آلمان، کنیا، هند، و جامائیکا تهیه کرد. این بررسی‌ها در جلسه بیست و سوم ISAR بحث شدند. بعد از مرور این بررسی‌ها، در جلسه بیست و سوم گروه کارشناسان، اهمیت وجود استانداردهای گزارشگری مالی با کیفیت بالا مانند IFRS را برای عملکرد منسجم و کارآمد ساختار مالی بین‌المللی و همچنین به جریان انداختن منابع مالی برای توسعه اقتصادی تصریح کردند.

در انتهای جلسه بیست و سوم گروه کارشناسان برای هدایت بررسی‌های بیشتر به منظور دریافت اطلاعات بیشتر در مورد چالش‌هایی که کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال پیشرفت برای مطابقت با استانداردهای بین‌المللی با آن روبه‌رو هستند، توافق کردند. بنابراین سه بررسی موردی کشورهای پاکستان، آفریقای جنوبی و ترکیه اجرا شده و در جلسه بیست و چهارم ISAR، بررسی شدند.

به علاوه در جلسه بیست و چهارم ISAR از دبیرخانه UNCTAD درخواست شد که به هدایت بررسی‌های موردی در رابطه با مشکلات عملکردی اجرایی IFRS از جمله موضوعاتی مثل اجرای استانداردهای بین‌المللی حسابداری (ISA) ادامه دهد (سازمان ملل متحد، ۲۰۰۸).

اثرات سازمان بین‌المللی کمیسیون‌های اوراق بهادار (IOSCO) بر IASC

سازمان بین‌المللی کمیسیون‌های اوراق بهادار یک اتحادیه تنظیم‌کننده بازار اوراق بهادار است و به عنوان یک عضو بین‌المللی در سال ۱۹۸۳ تاسیس شد. IOSCO تا سال ۱۹۸۷ خیلی شناخته شده نبود، هنگامی که SEC و کمیسیون عملیاتی بورس فرانسه (COB)، تنظیم‌کننده مبادلات سهام IOSCO اعضای فعال شدند، اهمیت هیئت در دید قانون‌گذاران جهان

برای رقابت با IASC به منظور تبدیل شدن به تدوین کننده استاندارد جهانی، ایجاد کنند.

این موضوع خارج از تصور نبود، زیرا ۵ تدوین کننده استاندارد دارای بودجه و کارکنان بودند و دو مورد از آنها، هیئت استانداردهای حسابداری انگلستان و FASB، در بزرگترین بازارهای سرمایه جهان جای گرفته بودند. در سال های ۲۰۰۰ و ۲۰۰۱ تعدادی از افراد این گروه به عضویت هیئت استانداردهای بین المللی حسابداری (IASB) درآمدند (زف، ۲۰۱۲).

بازسازی IASC : ۲۰۰۰-۱۹۹۷

رییس IASC معتقد بود که IOSCO به حمایت کردن از استانداردهای رایج نخواهد بود، مگر اینکه IASC تغییر ساختار دهد. به طوری که تدوین کنندگان استاندارد مانند SEC به تدوین استانداردها با کیفیت بالا توسط IASC بتوانند اعتماد کنند.

در سپتامبر ۱۹۹۹، رییس حسابداری SEC، لین تومر یک نامه به حزب کار فرستاد که سماجت SEC را نشان می داد مبنی بر اینکه بدنه بازسازی شده به منظور دارا بودن «قدرت و مشروعیت» باید کوچک، مستقل و تمام وقت باشد و همچنین توسط کارکنان پژوهشی و فرایندی درست انجام شود. معیار برجسته برای عضویت در هیئت خبرگی و توانایی بود و نه ریشه جغرافیایی. کمیسیون اروپا به یک ساختار بزرگتر با حداقل افراد به طور پاره وقت و با نمایندگانی از حوزه های جغرافیایی مختلف که کاربرد استانداردها را متعهد می شوند، تمایل داشت.

در جلسات هیئت IASC در ونیز در نوامبر ۱۹۹۹ که برای موافقت با بازسازی طرح برگزار شد، هیئت از روی آکراه به اتفاق آرا تصمیم گرفت که تجدید ساختار را بر اساس الزامات SEC انجام دهد.

در ماه می سال ۲۰۰۰ همه اعضای IASC - ۱۴۳ عضو حسابداری حرفه ای در ۱۰۴ کشور - بازسازی را که شامل اساسنامه جدید بود به تصویب و سرانجام رساندند که منجر به تاسیس هیئت استانداردهای بین المللی حسابداری (IASB) شد.

IASB نخستین جلسه اش را در آوریل ۲۰۰۱ برگزار کرد و استانداردهایش به عنوان استانداردهای گزارشگری بین المللی (IFRS) شناخته می شوند (زف، ۲۰۱۲).

کمیسیون اروپا (EC) به IAS روی آورد

در ژوئن ۲۰۰۰، عمده ترین و اصلی ترین توسعه در طول سال رخ داد. کمیسیون اروپا به طور غیرقابل انتظار در استراتژی اش تجدیدنظر کرد و فهرست شرکت های مندرج در اتحادیه اروپا (EU) که نیازمند به پذیرش IAS در صورت های مالی تلفیقی شان در ۲۰۰۵ بودند را اعلام کرد. شورای اتحادیه اروپا مرتبط به وزارت اقتصاد و دارایی بی درنگ این استراتژی جدید را در ماه جولای، تایید کرد. کمیسیون اظهار داشت که هدف اصلی استراتژی این است که ختمی ها باید اطمینان را بدهند که اوراق بهادار در EU و بازارهای بین المللی مالی بر مبنای یک مجموعه واحد از استانداردهای گزارشگری مالی معامله می شوند. از اواسط دهه ۱۹۹۰ وقتی مباحث در EU با جدیت درباره نیاز به توسعه بازار سرمایه شروع شد، موضوع عملیات حسابداری قابلیت مقایسه به منظور پاسخگویی به نیازهای اطلاعاتی سرمایه گذاران به عنوان موضوع اصلی مطرح شد.

این تجدیدنظر قابل توجه در استراتژی کمیسیون اروپا در سال ۲۰۰۰، اهمیت تاریخی برای IASC که به فاصله کمی تبدیل به IASB شد، داشت؛ زیرا IASB جدید از حامیان بزرگی برای استانداردهایش مطمئن می شد. چرا

که هیچ کشوری یا کشور در حال توسعه ای، تعهدی به استانداردهای IASC اعلام نکرده بود (زف، ۲۰۱۲).

انجمن حسابداران رسمی آمریکا (AICPA)

AICPA در ماه می ۲۰۰۸ اعلام کرد که آمریکا نخستین کشوری خواهد بود که در آن شرکت های خصوصی IFRS را پیش از شرکت های بخش عمومی می پذیرند. شورای حکومتی IASB، AICPA را به عنوان هیئت حسابداری برای تنظیم اهداف حسابداری مالی بین المللی و اصول گزارشگری انتخاب کرد. بنابراین اعضای AICPA مجاز بودند که حسابرسی ها را بر مبنای IFRS به عنوان یک جایگزین از اصول پذیرفته شده حسابداری آمریکا تحت قانون ۲۰۲ و ۲۰۳ آئین نامه رفتار حرفه ای، انجام دهند (زف، ۲۰۱۲).

نمایندگی خدمات مالی ژاپن (FSA)

نمایندگی خدمات مالی ژاپن در سال ۲۰۰۹ تصمیم گرفت به شرکت ها اجازه دهد که به طور بین المللی فعالیت کنند و IFRS را به طور موثر در سال مالی منتهی به ۲۰۱۰ به کار ببرند. همچنین این نمایندگی به دنبال آن بود که کاربرد IFRS را برای همه شرکت های فهرست شده، اجباری کند (زف، ۲۰۱۲).

بانک های توسعه ای بین المللی و منطقه ای

بانک های توسعه ای بین المللی و منطقه ای، از طریق فراهم کردن منابع برای کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال تحول، نقش موثری در پیاده سازی IFRS ایفا می کنند. مطالعات نشان می دهد که برای رسیدن به هدف اجرای IFRS، حمایت مالی قابل توجه مورد نیاز است. در کشورهای در حال توسعه، بانک های توسعه ای منطقه ای و بین المللی می توانند در غلبه بر چالش های اجرای IFRS مساعدت کنند. برای مثال مطالعات در جامائیکا نشان می دهند که متعاقب تصمیم موسسه حسابداران خبره جامائیکا بر اجرای IFRS، بانک جهانی یک ارزیابی از اجرای استانداردهای حسابداری و حسابرسی را به عنوان بخشی از یک برنامه جهت تعیین ضعف ها در استانداردها انجام داد. بانک توسعه آمریکا تأمین حمایت مالی موسسه حسابداران جامائیکا را از طریق همکاری فنی برای انتشار اطلاعات IFRS، آموزش و توسعه، ایجاد قابلیت های پذیرش و برپا کردن برنامه های آموزشی ماندگار بر عهده گرفت (سازمان ملل متحد، ۲۰۰۸).

نتیجه گیری

بدون پیشگامی IASB، IASC امروزه وجود نداشت. در سال ۱۹۷۳، IASB به عنوان نخستین تنظیم کننده استاندارد بین المللی به صورت نیمه وقت شروع به کار کرد. در پایان، توانست حمایت تدوین کنندگان استانداردهای ملی، تنظیم کنندگان بازار اوراق بهادار، بانک جهانی و کمیسیون اروپا را به دست آورد. در پی بازسازی IASC که به IASB در سال ۲۰۰۱ تغییر یافت با مشتریانی از ۷ هزار شرکت فهرست شده در اتحادیه اروپا مواجه شد. در دوره ۱۰ ساله، IASB به موفقیت بزرگی رسید. هنوز کارهای زیادی باید انجام شود. IASB باید استانداردهای عمده ای را درباره موضوعاتی که پیچیدگی دارند، ارائه دهد تا تدوین کنندگان استانداردهای ملی را به سمت پیشرفت سوق دهد. باید استانداردها را همان گونه که اکنون صادر می کند، بهبود و گسترش دهد و مشکلات ایجاد شده را برطرف کند (زف، ۲۰۱۲).

*منابع مقاله در دفتر ماهنامه بورس موجود است